

Какъв грѣхъ бѣ сторилъ Марко, та Богъ го наказваше да гледа, какъ черни арапи ограбватъ и завладѣватъ страната, безъ да може да се бори съ тѣхъ и да помогне на братята си?

На четвъртата нощъ Марко заспа. И видѣ страшенъ и чуденъ сънъ. На бѣлѣ облакъ слѣзе отъ небето Божиата Майка, застана срещу Марко и каза:

— Ти не търси своя грѣхъ, Марко! За други грѣхове Богъ наказва родната ти земя. Знаешъ ли, какъ сж строени твоитѣ кули? Чуй да ти разправа: Ти още не бѣше роденъ. Бащати, Вълкашинъ, очакваше твоето раждане и се радваше, че ще има синъ — наследникъ на престола. Въ твоя честь той поиска да построи кули за споменъ и слава. Трѣбваше да се бърза. Тогава той свика хората отъ цѣлото си царство да носятъ камъни и да градятъ. А бѣше по жътва. Зрѣлитѣ класове се разтвориха и ронѣха зърното по земята. Нѣмаше кой да пожъне нивитѣ, защото всички градѣха твоитѣ кули, Марко. Отъ невръстни деца до старци столѣтници — всички работѣха за кулитѣ. Майки оставяха своитѣ малки рожби и не можаха да ги кърмятъ, защото надзирателитѣ на кралъ Вълкашина съ камшици ги караха да носятъ камъни. А кърмачетата пищѣха и умираха гладни. Презъ зимата, когато ти бѣше роденъ вече въ новитѣ кули, започнаха да мратъ отъ гладъ и всички други. Защото по жетвата градѣха кули и не смогнаха да прибератъ житото. До твоитѣ кули, Марко, се разрови земята отъ гробове. И гробищата станаха по-голъми отъ столицата ти. Разбра ли, защо Богъ наказва кралството ти, Марко? — Този, който не знае да цени народа си, не бива да го управлява! Нито той, нито неговитѣ наследници!

*

Още призори изъ кулитѣ излѣзе единъ беденъ монахъ, прегърбенъ отъ тежестъта на мислитѣ си и гоненъ отъ страшни видения. Той зави по тѣсната пѣтечка задъ кулитѣ и тръгна нагоре къмъ планината. Тамъ, въ нѣкоя отъ хладнитѣ пещери, той искаше да прекара наказанието, което Богъ бѣ опредѣлилъ надъ престола му и да дочака Божието помилване.

Този монахъ бѣше самъ Кралъ Марко.

Може би той и до днесъ е живъ и чака Божиата милость да му донесе прошка, за да слѣзе пакъ въ двореца си и да освободи своята родина.

Свѣтлозаръ Димитровъ.